

sledním pořízení. R e k u r s n í s o u d nevyhověl rekursu dědiců ze zákona a doplnil napadené usnesení tak, že se dědicové ze zákona poukazují na pořad práva, by prokázali neplatnost posledního pořízení jako závěti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu dědiců ze zákona.

D ů v o d y:

Stěžovatelé napadají usnesení rekursního soudu potud, pokud jím bylo vysloveno, že veškeré dědické přihlášky, i z posledního pořízení, i ze zákona, byly soudem přijaty, a navrhuji změnu napadeného usnesení v ten způsob, by jen dědická přihláška zákonných dědiců byla soudem přijata, dědická přihláška Alžběty P-ové však odmítnuta. Pro změnu shodných usnesení nižších soudů není tu důvodů podle § 16 patentu ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. Že je tu několik sobě odporujících dědických přihlášek, vyplývá ze spisů a stěžovatelé to ani nepopírají. Naopak opírají svůj názor, že dědická přihláška Alžběty P-ové z poslední vůle neměla býti soudem přijata, o to, že zůstavitelovo pořízení, označené jakožto poslední vůle, podle jeho obsahu nelze považovati za závěť, nýbrž pouze za dovětek, jelikož, jak svědky lze prokázati, nechtěl zůstavitel pořídit o celém jmění a také nepořídil, poslední pořízení je prý tedy jen opatřením o jednotlivých jmenovitě uvedených kusech majetkových. Přehlízejí však, že, předpokládá-li § 126 nesp. říz., zde v úvahu přicházející, pro opatření tam nařízené poslední vůli v řádné formě zřízenou, může toto ustanovení míti na mysli jen zákonem předepsané vnější formality (§ 577—600 obč. zák.), jelikož jen tyto mohou býti posouzeny v nesporném řízení bez provedeného formálního průvodního řízení a bez zjišťování sporných skutečností. K otázkám, jež lze řešiti jen ve sporu, patří však i otázka, zda zůstavitelovo pořízení, jež lze podle zevní formy na první pohled pokládati za závěť, obsahuje ustanovení dědice podle § 553 obč. zák., či nikoliv, zda tedy zůstavitel v tomto případě nemínil pořídit o celé své pozůstalosti a o ní také nepořídil, třebaže označil Alžbětu P-ovou v poslední vůli za universální dědičku. Jelikož stěžovatelé nepopřeli, že poslední pořízení, o něž opírá Alžběta P-ová dědickou přihlášku, soudem přijatou, vykazuje zevnější zákonné náležitosti, a nebyla popřena ani pravost posledního pořízení, jsou zde předpoklady, za nichž podle § 122 a 125 nesp. říz., § 799 obč. zák. bylo veškeré dědické přihlášky na soud přijati.

Čís. 7494.

Ustanovení posledního odstavce § 409 c. ř. s. platí také v řízení nesporném a vztahuje se najmě i na povinnost dlužníka k náhradě útrat.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1927, R I 916/27.)

S o u d p r v é s t o l i c e povolil exekuci, r e k u r s n í s o u d exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Žádáno bylo o povolení exekuce a tu

jest věcí soudce exekuci povolujícího, by zkoumal, zda exekuční titul jest pravoplatný a zda uplynula lhůta k plnění (§ 7 ex. ř.). V projednáváném případě byl exekuční titul, totiž usnesení okresního soudu ze dne 21. února 1927 v čase exekuční žádosti pravoplatným, avšak lhůta k plnění dosud neuplynula, neboť usnesení rekursního soudu potvrzující usnesení okresního soudu bylo doručeno stěžovateli dne 14. dubna 1927 a proto teprve dnem 28. dubna 1927 končila lhůta k plnění. Prvý soud, povoliv žádanou exekuci již dne 25. dubna 1927, učinil tak neprávem, neboť povinné straně plynula lhůta k plnění až do 28. dubna 1927.

Ne j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Vymáhající věřitel navrhl exekuci na základě usnesení okresního soudu potvrzeného rekursním soudem, které bylo vydáno v řízení o svolení k výpovědi podle zákona o ochraně nájemníků a jímž podle § 5 první odstavec tohoto zákona povinné straně uložena náhrada útrat do 14 dní pod exekucí. Podle § 1 č. 6 ex. ř. jsou nařízení v nesporných věcech právních exekučním titulem, pokud podle předpisů pro ně platných mohou býti vykonána (§ 12 nesp. říz.). Podle § 12 druhý odstavec nesp. říz. nesmí, je-li stížnost podána, usnesení býti vykonáno. Stížností odkládá se tedy vykonatelnost napadeného usnesení až do jejího vyřízení. Že se tím odsune též počátek lhůty k plnění stanovené usnesením, není sice v nesporném řízení nikde vysloveno. Takové ustanovení jest však obsaženo v § 409 c. ř. s., který ve svém posledním odstavci předepisuje, že lhůta k plnění rozsudkem určená počíná teprve po dni jeho pravomoci. Tuto zásadu nelze použítí jen v řízení sporném; tím jest vyslovena všeobecná zásada platná pro všechna rozhodnutí, proti nimž jest opravný prostředek s účinkem odkládacím, tedy i v řízení mimosporném. Dokud odkládací účinek trvá, není dlužník povinen plniti a, když účinek ten pomine vyřízením opravného prostředku, má býti dlužníku zachována celá lhůta, by mohl svůj závazek splniti bez donucení. Že i náhrada útrat dlužníku uložena jest plněním, o němž platí tato zásada, nemůže býti pochybno. Jest tudíž přisvědčiti soudu druhé stolice, že lhůtu 14 dní, která byla povinné straně okresním soudem k náhradě útrat stanovena, jest počítati teprve ode dne, kdy jí bylo doručeno rozhodnutí rekursního soudu o její stížnosti. To se stalo 14. dubna 1927, takže lhůta končila teprve 28. dubna 1927. Exekuční návrh, podaný již 21. dubna 1927, jest tudíž předčasný a byl proto soudem druhé stolice právem zamítnut.

Čís. 7495.

K platnosti nájemní smlouvy s vnuceným správcem nemovitosti nevyžaduje se schválení exekučního soudu, byl-li nájem sjednán na obvyklou dobu, třebas se na byt vztahovala ochrana nájemců.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1927, R I 951/27.)